

Het meisje dat Kerstmis redde

MATT HAIG

Het meisje dat Kerstmis redde

Vertaald door Karin Pijl

Met tekeningen van Chris Mould

moon

Oorspronkelijke titel: *The Girl Who Saved Christmas*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Canongate Books Ltd, 2016

© Matt Haig, 2016

© Vertaling uit het Engels: Karin Pijl, 2021

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2021

Illustraties © Chris Mould, 2016

Ontwerp omslag en binnenwerk Nederlandse uitgave: Marieke Oele en
Olis Vormgeving

ISBN 978 90 488 6200 9

ISBN 978 90 488 6201 6 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.nl

OVERAMSTEL
uitgevers

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

*Voor Pearl, Lucas en Andrea.
De meest magische mensen die ik ken*

Het meisje dat Kerstmis redde

Weet jij hoe magie werkt?

Het soort magie waardoor rendieren door de lucht vliegen? Het soort waarmee Vader Kerstmis in één nacht de wereld rondreist? Dat de tijd kan stopzetten en dromen laat uitkomen?

Hoop.

Dát is hoe magie werkt.

Zonder hoop zou er geen magie zijn.

Het is niet Vader Kerstmis of Blitzen of een ander rendier dat op kerstavond voor magie zorgt.

Het is elk kind dat magie wil en wenst. Als niemand magie wenste, zou er geen magie zijn. En omdat we weten dat Vader Kerstmis elk jaar komt, weten we nu dat magie – of in elk geval een soort magie – bestaat.

Maar dat was niet altijd zo. Er was een tijd dat er nog geen gevulde kousen bij de haard hingen en er op kerstochtend nog niet vol opwinding cadeautjes werden uitgepakt. Dat was best een ellendige tijd. Maar heel weinig mensenkinderen geloofden toen in magie.

En dus had Vader Kerstmis flink wat werk te verstouwen op die allereerste avond dat hij besloot mensenkinderen blij te maken en in magie te laten geloven.

Het speelgoed zat in zijn zak, de slee en de rendieren stonden klaar. Maar toen hij wegvloog uit Elfhelm merkte hij dat er niet genoeg magie in de lucht was. Hij reisde door het noorderlicht, maar de lichtjes gloeiden nauwelijks. En de reden van het lage magieniveau was dat er weinig hoop was. Want hoe kan een kind op magie hopen als het nooit magie heeft gezien?

Dat allereerste bezoekje van Vader Kerstmis had dus bijna nooit plaatsgevonden. En dat het wél plaatsvond, kwam maar door één ding. Door één mensenkind. Een meisje in Londen dat rotsvast in magie geloofde. Dat elke dag weer op een wonder hoopte. Zij was het allereerste kind dat in Vader Kerstmis geloofde. En degene die Vader Kerstmis hielp, precies op het moment dat zijn rendieren het zwaar kregen. Want toen ze die avond voor kerst in bed lag, hoopte ze zo vurig dat de hemel oplichtte. Nu had Vader Kerstmis een doel. Een richting. En hij volgde een smal lichtstraaltje helemaal naar haar huis aan Haberdashery Road 99 in Londen.

En nadat hij dat had gedaan, nadat hij een kous vol met speelgoed aan het voeteneinde van haar bed vol bedwantsen had gelegd, was de hoop gaan groeien. Er was magie in de wereld, en die verspreidde zich in de dromen van alle kinderen. Maar Vader Kerstmis wilde zichzelf niet voor de gek houden. Zonder dat ene kind, dat achtjarige meisje dat

Amelia Wishart heette en dat zo heel erg hoopte dat magie bestond, zou Kerstmis nooit hebben bestaan. Ja, natuurlijk waren er ook elfen en rendieren en de speelgoedwerkplaats voor nodig, maar zij was degene aan wie het allemaal te danken was.

Zij was het eerste kind.

Het meisje dat Kerstmis redde.

En dat zou Vader Kerstmis nooit vergeten...

Eén jaar later...

Lieve Vader Kerstmis,

Hallo, mijn naam is Amelia Wishart.

Ik ben negen jaar en woon aan
Haberdashery Road 99 in Londen.

Dat weet u al, want u bent
hier geweest. Vorig jaar. Toen gaf u mij
cadeautjes. Dat was heel aardig van u.

Ik heb altijd in magie geloofd, zelfs in
moeilijke tijden, dus het was fantastisch
om te zien dat het bestaat.

* DANK U WEL. *

Maar goed, ik woon samen met mijn moeder

Jane en mijn kat Kapitein Roet. Ik heb
Kapitein Roet gevonden in een schoorsteen.

Schoorstenen zijn bijna nooit helemaal
recht, moet u weten. Soms hebben ze
ziggangen. Hebt u de kat gezien?

Hij is geweldig. Maar soms steelt hij
sardientjes van de visboer en vecht hij
met straatkatten. En ik vermoed
dat hij denkt dat hij een hond is.

Ik weet dat u het druk hebt, dus zeg ik
maar gewoon wat ik graag voor
Kerstmis wil:

1. Een nieuwe veger om schoorstenen
te vegen.
2. Een springtol.
3. Een boek van Charles Dickens (mijn
lievelingsschrijver).
4. Dat mijn moeder beter wordt.

Nummer 4 is behoorlijk belangrijk.

Belangrijker dan nummer 2. De springtol
mag u wel houden.

Het was echt magisch toen ik vorig jaar
wakker werd en al die cadeautjes zag.

Ma was schoonsteenveger, en nu ben ik
dat ook. Ze kan niet meer in schoorstenen
klimmen. Ze kan alleen nog maar in
bed liggen en hoesten. De dokter zegt dat
alleen een wonder haar kan redden. Maar
wonderen hebben magie nodig, toch? En u
bent de enige die ik ken die magie
kan brengen. Dus dat is het enige
wat ik wil. Dat u mijn ma weer beter
maakt, voor het te laat is.

Dat is het belangrijkste dat ik vraag.

Met vriendelijke groeten,

Amelia

De trillende grond

Vader Kerstmis vouwde Amelia's brief op en stak hem in zijn zak.

Hij liep door het besneeuwde Rendierveld en langs het bevroren meer en keek om zich heen. Alles was nog dicht in Elfhelm. Het houten dorps huis. De klompenwinkel en de Chocoladebank en het Vijgenpuddingcafé aan het Hoofdpad: ze gingen allemaal pas over een uur open. De School voor Sleekunst en de Universiteit voor Hogere Speelmakerij. Het hoge (naar elfenmaatstaven) kantoor van het *Sneeuwdagblad* aan de Vodolstraat. In het heldere ochtendlicht kleurden de glimmende gevels van verstevigde kruidkoek oranje.

Terwijl hij in westelijke richting door de sneeuw naar de speelgoedwerkplaats en de erachter gelegen Beboste Heuvels waar de feën woonden liep, kwam er een elf in een bruine tuniek en met bruine klompen op hem af gelopen. De elf droeg een bril en was een beetje bijziend, en dus zag hij Vader Kerstmis niet.

‘Hallo, Humdrum!’ zei Vader Kerstmis.

De elf maakte van schrik een sprongetje.

ELFHJELM

‘O, h-hallo, Vader Kerstmis. Sorry. Ik zag u niet. Ik heb net nachtdienst gehad.’

Humdrum was een van de hardst werkende elfen van de speelgoedwerkplaats. Een nogal apart, zenuwachtig elfje, maar toch mocht Vader Kerstmis hem graag. Als Assistent Plaatsvervangend Hoofdmaker van Speelgoed dat Draait of Stuitert had hij het altijd ontzettend druk, maar hij klaagde er nooit over dat hij ’s nachts moest werken.

‘Alles goed in de werkplaats?’ vroeg Vader Kerstmis.

‘Jazeker. Al het speelgoed dat draait, draait en al het speelgoed dat stuitert, stuitert. Er was een klein probleempje met een paar tennisballen, maar dat is nu opgelost. Die stuiten nu beter dan ooit. De mensenkinderen zullen ze fantastisch vinden.’

‘Hartstikke goed,’ zei Vader Kerstmis. ‘Ga nu maar naar huis om te slapen. En wens Noosh en Kleine Mim vrolijk kerstfeest van mij.’

‘Zal ik doen, Vader Kerstmis. Dat zullen ze heel leuk vinden. Vooral Mim. Hij is dolblij met zijn nieuwe legpuzzel. Daar staat uw gezicht op. Leo de legpuzzelmaker heeft hem speciaal voor hem gemaakt.’

Vader Kerstmis begon te blozen. ‘Ho ho... Vrolijk kerstfeest, Humdrum!’

‘U ook, Vader Kerstmis!’

En net toen ze afscheid hadden genomen, voelden ze allebei iets. Een licht knikken van hun knieën, alsof de aarde even schudde. Humdrum dacht dat het gewoon kwam doordat hij zo moe was. Vader Kerstmis dacht dat het

kwam doordat hij zo opgewonden was over de grote dag en nacht die voor hem lagen. En dus begon geen van beiden erover.

De speelgoedwerkplaats

De speelgoedwerkplaats was het grootste gebouw in Elfhelm, nog groter dan het dorps huis en het kantoor van het *Sneeuwdagblad*. Hij had een hoge toren en een grote hal, en was helemaal bedekt met sneeuw.

Vader Kerstmis stapte naar binnen, waar de voorbereidingen in volle gang waren.

Hij zag blije, lachende, zingende elfen die nog wat laatste controles deden: poppenhoofden eraf draaien; springtollen testen; hobbelpaarden uitproberen; boeken snellezen, mandarijnen uit mandarijnbomen plukken; met knuffels knuffelen; ballen laten stuiteren... De muziek werd verzorgd door de populairste band van Elfhelm, De Sleebellen, die een van hun succesnummers speelde: 'Het is nu echt bijna Kerstmis (Ik ben zo opgewonden dat ik in mijn tuniek pis)'.

Vader Kerstmis zette zijn zak op de grond.

'Goedemorgen, Vader Kerstmis!' riep een vrolijke elf die Kuiltje heette. Haar naam was gemakkelijk te onthouden,

want er verschenen kuiltjes in haar wangen als ze glimlachte en dat was altijd. Ze zat naast Bella, de grappenschrijver, die aan haar laatste mop van het jaar werkte en in zichzelf gniffelde terwijl ze een stuk gehakttaart at.

Kuiltje bood Vader Kerstmis een pepermuntje aan en toen die het deksel van de pot trok, sprong er een speelgoedslang uit. ‘Aagh!’ riep Vader Kerstmis.

Kuiltje rolde over de grond van het lachen.

‘Ho ho ho,’ zei Vader Kerstmis, en hij deed zijn best het te menen. ‘Hoeveel hebben we daarvan?’

‘78.647.’

‘Heel goed.’

En toen zagen de Sleebellen hem aan de andere kant van de ruimte, waarop ze onmiddellijk een ander nummer inzetten, ‘Held in de rode jas’, een ode aan Vader Kerstmis. Het was niet hun beste nummer, maar alle elfen zongen mee.

Er is een man in rode kledij,
die maakt slapende kinderen blij.
Een grote man met sneeuw wit haar,
en ronde oren, best wel raar.

Hij liet ons zien, en o dat was zo fijn,
dat het elke dag kerst kan zijn.
Met zijn rendier vliegt hij door de lucht,
van de grootste stad tot het kleinste gehucht.

Hij levert cadeautjes af voor jong en oud,
met zijn slee van Elfhelmhout.

Graag bedanken we...

(Is het een das?)

Nee!

Het is DE HELD IN DE RODE JAS!

Terwijl de elfen juichten, voelde Vader Kerstmis zich een beetje ongemakkelijk. Hij wist niet waar hij moest kijken en dus keek hij maar uit het raam. Buiten zag hij iemand door de sneeuw naar de werkplaats hollen. Niemand anders had het in de gaten, want niemand anders was zo groot dat hij uit het raam kon kijken.

Het was geen elf, dat wist Vader Kerstmis wel.

Het was zelfs nog kleiner. Te licht.

Te sierlijk. Te stijlvol. Te geel. Te snél.

En toen hij besepte wie het was, liep hij de werkplaats uit.

‘Zo terug, lief elfenvolk,’ zei hij terwijl de muziek stopte.

‘En dáár staat de oneindige zak, die kunnen jullie dus vullen met speelgoed...’

Tegen de tijd dat Vader Kerstmis de deur opendeed, stond ze daar, met haar handen op haar kleine heupen, dubbelgevouwen, buiten adem.

‘Waarheidsfee!’ riep hij blij uit. Het kwam tenslotte niet vaak voor dat een fee naar Elfhelm kwam. ‘Vrolijk kerstfeest!’

De ogen van de Waarheidsfee, die altijd al groot waren, stonden nog groter dan normaal.

‘Nee,’ zei ze terwijl ze Vader Kerstmis vanaf de hoogte van zijn knieën aanstaarde.

‘Wat?’

‘Nee. Het is helemaal geen vrolijk kerstfeest.’

De Waarheidsfee keek naar de speelgoedwerkplaats. Toen ze de elfen zag, kreeg ze jeuk, want ze had het niet zo op elfen. Daar kreeg ze altijd huiduitslag van.

‘Ik heb een nieuw pak,’ zei Vader Kerstmis. ‘Het is nog roder dan het vorige. En kijk eens naar deze bontkraag. Vind je hem mooi?’

De Waarheidsfee schudde haar hoofd. Ze wilde niet onbeleefd zijn, maar ze móést nu eenmaal de waarheid vertellen. ‘Nee. Ik vind hem helemaal niet mooi. U lijkt op een reusachtige beschimmelde bosbes. Maar dat is het punt niet.’

‘Wat is het punt dan wel? Je komt anders nooit naar Elfhelm.’

‘Omdat het hier wemelt van de elfen.’

Sommige elfen hadden de Waarheidsfee nu gezien.

‘Vrolijk kerstfeest, Waarheidsfee!’ giehelden ze.

‘Idioten,’ mompelde de Waarheidsfee.

Vader Kerstmis zuchtte. Hij stapte de sneeuw in en trok de deur achter zich dicht. ‘Luister, Waarheidsfee. Ik zou

graag nog even met je kletsen, maar het is kerstavond. Ze hebben mijn hulp nodig met alles klaar...'

De Waarheidsfee schudde haar hoofd.

'Die speelgoedwerkplaats is nu niet belangrijk. En Kerstmis ook niet. U moet weg uit Elfhelm. U moet zich naar de heuvels haasten!'

'Waar héb je het over, Waarheidsfee?'

En toen hoorde hij het. Een rommelend geluid.

De Waarheidsfee slikte.

Vader Kerstmis klopte op zijn buik. 'Ik wíst dat ik vanochtend te weinig had gegeten,' zei hij.

'Dat kwam niet van u,' zei de Waarheidsfee. 'Het kwam van hieronder.' Ze wees naar de grond.

Vader Kerstmis staaarde naar de verse sneeuw, zo wit als een onbeschreven bladzijde.

'Het gaat nog veel sneller dan ik dacht,' piepte de Waarheidsfee, terwijl ze begon te rennen. 'Zoek een veilige plek!' riep ze over haar schouder. 'En verstop u! En zeg dat ook tegen de elfen... En zeg Kerstmis af, voordat ze...'

'Ze? Wie zijn zé?' Maar de Waarheidsfee was al verdwenen. Vader Kerstmis keek naar het spoor van kleine voetafdrukken in de sneeuw en begon te gniffelen. Het was Kerstmis. De Waarheidsfee had natuurlijk de hele nacht kaneelsiroop gedronken en was waarschijnlijk een beetje in de war.

Daar was dat rommelende geluid weer.

'O, buik, wees nou toch...'

Maar het geluid was veel harder en lager en ineens niet

meer zo buikachtig. Het was een heel vreemd geluid. Vader Kerstmis wist zeker dat hij zich er geen zorgen over hoefde te maken. Toch ging hij terug naar binnen en drukte snel de deur dicht, zodat hij alleen nog maar de geluiden in de speelgoedwerkplaats hoorde.

Meneer Griezel

Zeventien dagen nadat Amelia Wishart haar brief naar Vader Kerstmis had gestuurd, zat ze waar ze zo vaak zat: in een schoorsteen.

In schoorstenen was het donker. Dat was het eerste waaraan ze had moeten wennen. Het donker. En dan waren schoorstenen ook altijd net iets te klein, zelfs voor kinderen. Maar het ergste van schoorsteenveger zijn was het roet. Begon je eenmaal te vegen, dan zat het zwarte stof binnen de kortste keren overal: in je haar, op je kleren, op je huid, in je ogen en in je mond. Je kreeg er een nare, niet-te-stoppen hoest en tranende ogen van. Het was vreselijk werk, maar ze moest het doen. Ze moest geld verdienen voor eten en medicijnen voor haar moeder.

Bovendien was het mooie van schoorstenen vegen dat je meer van het daglicht genoot. Of eigenlijk gewoon dat je genoot van waar dan ook zijn zolang het maar niet in een schoorsteen was. Het deed je ook hopen. Daar, in het roet-zwarte donker, droomde je van alle exotische, lichte plekken in de wereld.

Het was in elk geval geen plek waar je de ochtend voor kerst wilde doorbrengen. Maar daar zat ze, met haar knieën en ellebogen ingeklemd tussen de schoorsteenmuren, stikkend in de roetwolken terwijl ze veegde.

Toen hoorde ze iets.

Een zacht gejammer.

Geen mensengeluid. Maar iets anders.

Gemiauw.

‘O, nee,’ zei Amelia, die meteen wist wie het was.

Ze zette haar hielen tegen de schoorsteenmuur en tastte met haar vrije hand in het donker, tot ze iets warmes en wolligs voelde. Het lag op een schuine richel in de scheve schoorsteen.

‘Kapitein Roet! Wat had ik nou gezegd? Nooit in schoorstenen klimmen! Die zijn niet voor katten!’

Haar kat begon te spinnen, terwijl Amelia hem optilde en naar beneden droeg, naar het licht van de woonkamer. Kapitein Roet was helemaal zwart, op het puntje van zijn staart na – dat was wit. Maar vandaag was zelfs dat zo zwart als... tja, roet.

De kat wurmde zich uit Amelia’s armen, sprong met een draai in de lucht en begon door de kamer te lopen. Over het crèmekleurige kleed. Het dūre crèmekleurige kleed. Vol afschuw staarde Amelia naar de roetzwarte pootafdrukken.

‘O, nee. Kapitein Roet! Kom terug! Wat doe je nou!’

Amelia wilde haar kat oppakken, maar toen liet zij dus óók vuile voetstappen achter.

‘O, nee,’ zei ze. ‘O, nee, o, nee, o, nee...’

Snel pakte ze een nat- te doek uit de keuken, waar een keukenmeid met knobbelige handen wortels aan het schillen was.

‘Het spijt me,’ zei Amelia. ‘Ik heb een beetje troep gemaakt.’

 De meid maakte een afkeurend geluid en keek haar nors aan, alsof ze zelf een kwade kat was. ‘Wacht maar tot meneer Griezels terugkomt van het werkhuis,’ zei ze. ‘Dit gaat hij niet leuk vinden!’

 Amelia liep terug naar de woonkamer en probeerde het roet weg te vegen, maar de zwarte vlekken werden alleen maar groter.

 ‘We moeten dit schoonmaken voordat meneer Griezels terug is,’ zei ze tegen de kat. ‘Dat je dit nu juist in dít huis moest doen, Kapitein!’

 De kat keek haar aan en had zichtbaar spijt.

 ‘Het geeft niet, je wist het niet, maar meneer Griezels springt vast uit zijn vel.’

 En terwijl ze bleef schrobben, beseftte ze dat er iets vreemds aan deze woonkamer was. Het was kerstavond en toch hing er niet één versiering. Er was geen kerstkaart te bekennen. Geen hulst en geen klimop. Geen geur van gehakttaart. En in een chic huis als dit was dat hoogst ongebruikelijk.

Toen hoorde Amelia luide voetstappen in de gang. Ze draaide zich om terwijl de deur van de woonkamer opening, en daar stond meneer Griezel.

Amelia keek naar hem omhoog. Het was een lange man. Hij had een lang lichaam. En een langwerpige, smal gezicht. Met een lange, scheve neus. En met zijn lange zwarte wandelstok en donkere jas en hoed zag hij eruit als een kraai die – op een druilerige dinsdag tijdens het verorberen van een worm – had besloten mens te worden.

Meneer Griezel staarde naar Amelia, de kat en de zwarte vlekken op het kleed.

‘Het spijt me,’ zei Amelia. ‘Mijn kat is me de schoorsteen in gevolgd.’

‘Weet je wel hoe duur dat kleed is?’

‘Nee, meneer. Maar ik maak het schoon. Kijk, het komt er al af.’

Kapitein Roet kromde zijn rug, klaar om te springen en siste naar meneer Griezel. Kapitein Roet vond de meeste mensen aardig, maar van deze lange man moest hij écht niets hebben.

‘Smerig beest.’

‘Hij wenst u alleen maar een vrolijk kerstfeest, meneer.’ Amelia perste er nog een glimlach uit.

‘Kerstfeest,’ zei meneer Griezel. Hij sprak het woord uit alsof het een vieze nasmaak had. ‘Kerstfeest is alleen maar vrolijk als je een stommeling bent. Of een kind. En jij bent duidelijk allebei.’

Amelia wist wie meneer Griezel was. Hij runde Griezels Werkhuis, een van de grootste werkhuisen in heel Londen. Ze wist ook wat een werkhuis was. Dat was een gruwelijke plek. Een plek waar niemand wilde zijn, maar waar je soms eindigde als je te arm of te ziek was, of als je je huis of je ouders had verloren. Waar je de hele dag moest werken en vies eten kreeg. Waar je nauwelijks sliep en de hele tijd werd gestraft.

‘Smerige beesten zijn jullie!’ zei meneer Griezel.

Het haar van Kapitein Roet stond nu recht overeind, waardoor hij eruitzag als een woeste pluizenbal.

‘Hij vindt het niet prettig om uitgescholden te worden, meneer.’

Meneer Griezel vond het duidelijk niet prettig om zo door een kind aangesproken te worden. En dan ook nog een arm kind in roetzwarte vodden met een kat die zijn kleed had verpest. ‘Sta op, meisje.’

Amelia ging staan.

‘Hoe oud ben je?’

‘Ik ben tien, meneer.’

Meneer Griezel pakte Amelia bij haar oor vast. ‘Je liegt.’

Hij bukte en keek haar met samengeknepen ogen aan, alsof hij naar viezigheid op zijn schoen keek. Amelia keek naar zijn scheve neus en vroeg zich af hoe hij die had gebroken. Daar was ze graag bij geweest.

‘Ik heb je moeder gesproken. Je bent negen. Een leugenaar en een dief.’

Het voelde alsof hij haar oor er elk moment kon aftrekken. ‘Alstublieft, meneer. Dat doet pijn, meneer.’

‘Ik had een andere schoonsteenveger kunnen nemen toen je moeder ziek werd,’ zei meneer Griezel. Hij liet Amelia los en wreef het vuil van zijn handen. ‘Maar nee, ik zei dat ik dit meisje een kans wilde geven. Wat een stomme fout. Jij hoort in mijn werkhuis thuis. En wat je betaling betreft...’

‘Het kost drie penny’s, meneer. Maar vanwege de troep hoeft u maar de helft te betalen.’

‘Nee.’

‘Wat nee, meneer?’

‘Je zegt het verkeerd. Jij moet mij betalen.’

‘Waarom, meneer?’

‘Omdat je mijn kleding hebt verpest.’

Amelia keek haar het kledingstuk. Het kostte waarschijnlijk meer dan een schoorsteenveger in tien jaar kon verdienen. Ze voelde zich verdrietig en boos. Van de drie penny’s van

meneer Griezel zou ze morgen een vijgenpudding voor haar en haar moeder kopen. Voor een gans of kalkoen hadden ze geen geld, maar een kerstpudding ging nog net. Tenminste, als meneer Griezel betaalde.

‘Hoeveel geld heb je in je zak?’

‘Niets, meneer.’

‘Je liegt. Ik zie een munt in je broekzak zitten. Geef hem aan mij.’

Amelia graaide in haar zak en haalde de enige munt die ze had tevoorschijn. Ze staarde naar de afbeelding van koningin Victoria op de bruine halve penny.

Meneer Griezel schudde zijn hoofd. En keek naar haar, alsof hij echt een kraai was en zij een worm. Hij greep haar oor weer beet en gaf er een draai aan. ‘Je moeder is duidelijk niet streng genoeg voor je geweest. Ik vond haar altijd al een zwakke vrouw. En je vader blijkbaar ook, aangezien hij jullie in de steek heeft gelaten.’

Amelia's gezicht werd rood. Ze kende haar vader alleen van een houtskooltekening die haar moeder had gemaakt. Hij had een soldatenuniform aan en glimlachte. William Wishart zag eruit als een held, en dat was hij dan ook voor

haar. Hij was soldaat geweest in het Britse leger en had gevochten in een heel warm land dat Birma heette. In hetzelfde jaar dat Amelia werd geboren, was hij daar gesneuveld. Ze had zich hem voorgesteld als sterk, indrukwekkend, en dapper, precies het tegenovergestelde van meneer Griezel.

‘Je moeder heeft er niets van gebakken,’ ging meneer Griezel verder. ‘Kijk dan naar jezelf. Met je gescheurde broek. Je lijkt wel een jongen. Ze heeft je niet bepaald geleerd om een meisje te zijn, of wel? Maar goed dat ze waarschijnlijk niet zo lang meer leeft...’

Dat maakte zelfs Kapitein Roet boos. Hij sprong door de kamer, zette zijn klauwen in de zwarte broek van meneer Griezel en trok eraan. Meneer Griezel porde de kat met zijn wandelstok weg, en Amelia werd witheet van woede. Ze duwde de roetzwarte stoppels van haar veger in meneer Griezels lelijke gezicht en schopte tegen zijn schenen. Toen gaf ze hem nog een schop. En nog een.

Meneer Griezel kreeg een hoestbui door al het roet. ‘JIJ!’

Amelia was niet bang meer. Ze dacht aan haar moeder die ziek in bed lag. ‘Geen. Woord. Over. Mijn. Ma!’

Ze smet het muntje op de grond en stormde de kamer uit.

‘Ik krijg je nog wel.’

Echt niet, dacht Amelia, en ze hoopte zo, zo, zó dat het waar was, terwijl Kapitein Roet naast haar trippelde en zwarte pootafdrukken achterliet.

Buiten liep Amelia in oostelijke richting door de donkere, vieze straten naar haar huis aan Haberdashery Road.

De huizen werden steeds kleiner en armoediger en stonden dichter en dichter op elkaar. De klokken van een kerkje speelden ‘Komt allen tezamen’. Onderweg passeerde ze mensen die kraampjes opzetten voor een kerstmarkt, meisjes die hinkelden op straat, bedienden met ganzen van de slager, een vrouw met een kerstupping en een man die zo juist wakker werd op een bankje.

Een kastanjeverkoopster riep: ‘Vrolijk kerstfeest, meisie!’

Amelia probeerde te lachen en zich vrolijk en kerstachtig te voelen, maar dat was moeilijk. Veel moeilijker dan vorig jaar.

‘Wa’s dat nou?’ ‘t Is bijna kerstavond,’ zei de kastanjeverkoopster. ‘Vanavond komt Vader Kerstmis langs.’

Bij de gedachte aan Vader Kerstmis verscheen er een grote glimlach op Amelia’s gezicht. Ze stak haar schoorsteenveger in de lucht en riep: ‘Vrolijk kerstfeest!’

